

Verhalen van Bert Reinten.

Hierbij een van een reeks verhalen van Bert Reinten.

Overigens is het mogelijk dat dit verhaal u bekend voorkomt, dit is mogelijk omdat Bert Reinten stukjes schrijft voor div. vis en clubbladen in Nederland.

Ook wij hebben toestemming gekregen om zijn verhalen te publiceren.

Goud.

Ik weet een plekje waar het zo stil is dat je je eigen hart hoort kloppen en waar de geluiden van het natuurlijke leven je tot een meditatie kunnen brengen en waar de dieren om je heen de stad en de auto's doen vergeten. Een plek waar je èèn kunt zijn met de natuur. Hier vliegen de roofvogels je om de oren en er zitten ijsvogeltjes , futen , eenden en soms zie je zelf een roerdomp die als een pol riet zichzelf probeert te verstoppen. Helaas werd je af en toe gestoord door pratende mensen of een blaffende hond maar zien deed ik ze nooit omdat ik verscholen achter het riet in een bootje lekker zat te vissen op bakken van voorns en nog echte boerenkarpers die met hun gouden glans iedere sportvisser in vervoering zouden brengen. In alle vroegte met de gouden glans van de opkomende zon op het water en met het goudgele riet om mij heen voelde ik mij een koning te rijk. Denk nu niet dat het watertje niet bestaat want dan zit u er goed naast. Het watertje is onderdeel van een natuurreservaat welke vrij toegankelijk is voor iedereen , er is zelfs een natuur camping waar je mag overnachten in dit goddelijke gebied. Zoals u al gezien had , is het geschreven in verleden tijd want ik kom er niet meer , al zou ik dit wel willen. Op een dag die weer eens niet stuk kon , hoorde ik achter mij het geluid van een rare vogel die ik niet thuis kon brengen tot ik beter keek en een mannetje in een groen pak ontwaarde tussen het door hem platgetrapte riet en hij maakte een roepend handgebaar. Ik maak mijn boot los en roei naar deze meneer en vraag hem vriendelijk wat ik voor hem kan doen. U mag hier niet vissen was zijn antwoord want dit is een natuurreservaat. Nu mag men er kamperen , de hond uitlaten , wandelen en zelfs fietsen met crossfietsen dus mijn vraag waarom ik hier niet mocht vissen was zo gek nog niet. De meneer in het groen leek even met stomheid geslagen maar herstelde snel en zei ; U VERSTOORD DE RUST. Ik ben verstandig gebleven en heb hem niet voor gek uitgescholden maar aanbod om dan maar meteen te vertrekken wat mij een boete deed voorkomen en heb met die man een gesprekje gehad tijdens het inpakken waarbij hij aangaf ook niet blij te zijn met de openbaarheid van het park. Het reservaat bestaat nog steeds en ik loop er af en toe nog wel eens door en denk dan terug aan die gouden vangsten van toen en heel langzaam borrelt de neiging op om er weer eens te vissen. Misschien moet ik morgen maar eens gaan.

Bert Reinten